

Pretinșii deținători ai unei vieți mai înalte

Charles H. Spurgeon

Un predicator metodist cu o îndelungată experiență (totodată, e și profesor de teologie) a făcut remarcă într-un ziar din sud: „Am cunoscut sute de bărbați și de femei care nu se lăudau cu o viață de sfințenie, care nu au experimentat vreo „a doua binecuvântare”, care nu au aflat vreo „lumină nouă”, care nu au căutat o „viață mai înaltă”, și care, de fapt, erau la fel de puri, de reali și de sfinți în viață și vorbire ca cei mai buni așa-numiți „oameni ai sfințeniei” pe care i-am întâlnit vreodată, dar nu făceau *nici pe jumătate atâta tulburare în biserică ca aceștia*”. Nu e în stare nimeni să provoace atâta tulburare în viețile atâtor oameni din biserică și care să întrețină un timp atât de lung acest tumult ca fratele sau sora voastră care au primit „a doua binecuvântare” și trăiește „viața mai înaltă”. (*New York Examiner*)

Privind înapoi la vreo treizeci de ani de viață bisericească suntem obligați să ajungem la concluzia că cei mai nesatisfăcători membri pe care i-am avut vreodată au fost cei care au fost cei mai satisfăcuți cu ei înșiși. Un frate a ajuns atât de complet sfințit, încât nu a mai putut trăi cu soția lui; iar altul a scăpat atât de desăvârșit de orice fel de păcat, încât ne-a părăsit dezgustat. Descoperim că, la școala duminicală, în asociația predicatorilor laici, în întâlnirile tinerilor creștini, și în oricare alte forme de slujire, că, imediat ce vreun frate sau vreo soră începe să se laude cu privire la sfințenia lor, ajung absolut nefolositori și nu peste mult timp nu îi mai găsești în locul unde obișnuiau să fie. Acești „mari în gură, mici în fapte” nu sunt foarte numeroși printre noi, dar avem din când în când un mic număr printre noi, așa, de dragul diversității.

(Apărut în revista *Sword and Trowel*, mai 1883). *Sword and Trowel*